

den Tanke frem, at man skulde kunne afsige Kendelser, hvorefter Arbejderne var tvunget til at arbejde. Det samme var Tilfældet paa Krigsfabrikationens Omraade, hvor det drejede sig om at fabrikere Krigsmateriel eller Ammunition. Disse nye Synspunkter, der er frembragt under de ekstraordinære Forhold under Krigen, maa man dog vogte sig vel for at bære ud i Fremtiden, og derfor er det, jeg vil indlede min Anbefaling af dette Lovforslag med Erkendelsen af, at man maa betræde denne Vej med megen Forsigtighed og passe paa, at ikke Reaktion eller Tvang af urimelig eller utidlig Art ad denne Vej bringes ind i Lovgivningen overfor Arbejderne. Men jeg mener paa den anden Side, at Samfundet har Krav paa, at man ikke viger tilbage for at betræde Vejen, naar det er en Nødvendighed for Samfundets Eksistens eller i alt Fald for Samfundets tilbørlige Eksistens, at Arbejde sættes i Gang. Dette maa kunne ske, navnlig naar ikke derved nogen berettiget Interesse trædes for nær, og det Lovforslag, som vi her har forelagt, indskrænker sig derfor til at søge hjemlet Mulighed for en Voldgiftsdom i den foreliggende store Konflikt og endvidere for de smaa eller større Konflikter, som i aet hele taget maatte opstaa i Tiden indtil henimod 1. April 1923. Det vilde nemlig ikke hjælpe, at vi fik ophævet den Lockout og de Strejker, som bestaar i dette Øjeblik, ved en Voldgiftskendelse, dersom de straks kunde afløses af Lockouter og Strejker i de Fag, som Voldgiftskendelsen ikke omfatter; derfor maa der kunne træffes en saadan Ordning, at Arbejdet ikke alene øjeblikkelig sættes i Gang, men ogsaa holdes i Gang paa baade for Arbejdsgiverne og Arbejderne rimelige Vilkaar indtil 1. April 1923. Der vil derved være givet baade Arbejdsgiverne og Arbejderne og navnlig Lovgivningsmagten Tid og Ro til at beskæftige sig med Sagen og tage sit endelige Standpunkt til den, inden den Tid er udløbet.

Det er af to Grunde ganske særlig berettiget at etablere en Voldgiftsdomstol overfor den Arbejdskonflikt, som bestaar nu; den første er den, at vort Samfund daarligere end nogen Sinde før i den Tid, som nogen nulevende kan erindre, kan taale en Arbejdskonflikt som den, vi nu har. Jeg skal ikke staa her og male Fanden paa Væggen, det vilde ikke være nogen god Gerning af nogen dansk Mand at gøre noget saadant offentligt, men saa meget maa man dog have Ret til at sige, at vort Samfund er ikke heldigt stillet i dette Øjeblik i økono-

misk Henseende. Vi har meget, meget daarlig Kræfter til at bære de Tab, en saadan Kamp kan forvolde, og derfor bør vi søge at undgaa den. Men dertil kommer det Spørgsmaal: Af hvilken Grund føres hele denne Kamp? Og Svaret er: Det er, fordi Arbejderne ikke vilde vedtage Forligsinstitutionens Forslag af 3. Februar og Arbejdsgiverne ikke vilde vedtage Forligsinstitutionens Henstilling af 9. Marts. Jeg synes, man overfor dette maa sige, at det havde været klogt og rigtigt, om Arbejderne havde vedtaget det, der blev dem tilbudt den 3. Februar, men lige saa fuldt havde det været klogt og rigtigt af Arbejdsgiverne at vedtage det, som blev dem tilbudt den 9. Marts. Begge Parter har Uret i ikke at have tiltraadt disse Forslag, der ligger saa nær ved hinanden; naar denne Part kan tage det ene Forslag, og den anden kan tage det andet, er Striden virkelig i Forhold til de Tab, den medfører, ikke vel begrundet, saa ogsaa af den Grund bør Samfundet træde til og bringe denne Strid ud af Verden.

Jeg haaber, at dette Lovforslags Indbringelse skal være en Opfordring til Parterne til at forliges, og det gælder endnu mere, hvis det, hvad jeg haaber, bliver ophøjet til Lov, og vi faar oprettet en Voldgiftsdomstol. Jeg har set den Paastand fremsat offentlig, at der var den Vanskelighed ved at etablere en saadan Voldgiftsret, at saa vilde Parterne jo ikke forliges. Jeg forstaaer slet ikke den Tankegang, thi hvis det forekommer Parterne bedst, at de ordner Sagen selv og ikke faar en Dom at rette sig efter, maa de jo være tidobbelt opfordret til at forliges, naar de arbejder under det Vilkaar, at hvis de ikke indenfor en rimelig Tid forliges, faar de Dommen, og derfor haaber jeg, at Forliget skal komme. Den samme, som har udtalt denne forkerte Anskuelse, at man vanskeligere kommer til en forligsmæssig Ordning, naar der er en Voldgiftsdomstol, har sagt, at han derfor vilde bekæmpe Voldgiftsdomstolen med alle til hans Raadighed staaende Midler. Jeg haaber, at et af de til hans Raadighed staaende Midler og et Hovedmiddel for ham vil være at faa Sagen bilagt og faa et frivilligt Forlig sluttet, inden Voldgiftsdomstolen kommer til at træde i Virksomhed. Det vil sikkert staa i denne Mands Magt at bringe Forliget til Veje inden 1. April, og jeg vilde med stor Glæde hilse denne Begivenheds Indtræden, men skulde vi ikke komme til en saadan Overenskomst inden 1. April, gør netop Uforholdsmæssigheden i det, man kæmper om, og de Tab, som Kampen forvolder, det vel begrundet for